

НИКОЛАЙ ХАЙТОВ
ВРАЖДА

chitanka.info

Стадото се състоеше от десет муфлона: четири мъжки и шест женски, докарани в Родопите чак от Кавказ. Ловците, които ги преселиха оттам, се надяваха, че муфлоните бързо ще се размножат и ще украсят планините на България с нов дивеч.

А те наистина бяха интересни. Имаха овча вълна, а кози рога. Яки и стройни кози крака, а овча опашка. Телата им — трътлести и набити като на овни, — притежаваха необикновената ловкост на дивите кози.

Когато разковаха дървената клетка, в която муфлоните бяха пропътували дългия си път от Кавказ до Катранджидере, за да бъдат пуснати в пригответената им „кошара“, един от тях се шмугна през отворената пролука и с невероятен седемметров скок изчезна в гората.

За щастие гората беше вече заградена с висока и плътна дъсчена ограда, тъй че рунтавият скокльо не се загуби.

Наистина, високата ограда на новия резерват ограничаваше свободата на муфлоните, но затова пък тя ги предпазваше от кръвожадните планински вълци, които изобилствуваха в тоя див и непристъпен край. Тогава още никой не предполагаше, че нарушаването на спокойствието ще дойде не отвън, а отвътре. Че то ще бъде съдбоносно за живота на цялото преселническо стадо. Но нека да не изпреварваме събитията и да разказваме историята по реда на случките.

Озовали се вън от досадната клетка, през първите два дни измършавелите животни се щураха из гората като без компас. Успокоиха се чак на третия ден и започнаха да пасат. Една сутрин женските пасяха, както винаги, а мъжките, както винаги, стояха на стража край тях, оглеждаха се и душеха въздуха в очакване на неприятеля.

Слънцето беше започнало силно да пече, стадото трябваше да напусне сочната поляна и да мине в сянката на високите ели, където си почиваше, докато настъпи вечерта. Старият мъжкар тръгна пръв. Заедно с него тръгнаха и останалите мъжки, но един от тях — възнисичък овен, с око, накървавено от битките — изпревари стария мъжкар. Ядосаният предводител блъсна натрапника, за да го махне от пътя си, но оня, вместо да се махне — обърна се и неочаквано връхлетя върху Стария. Чу се трясък на сплетени рога. Неочаквал

дръзкото нападение, Стария приклезна на задните си крака и насмалко да падне, ако една от женските не беше се намерила зад него.

Отскочил настрана, Кървавото око се готвеше за нова съкрушителна атака. Той беше пъргав и млад, рогата му — яки, и Стария, заклезен в стеблата на бориките, щеше грозно да изпати, ако не беше неговата опитност: престори се, че иска да посрещне удара, но щом рогата на Младия докоснаха неговите излъскани от битките рога, старият овен се отклони. В същия миг Младия полетя напред и се удари в насрещното дърво. Чу се рев и заедно с него кратко и зловещо пукане на кости. Рухнал на предните крака, Кървавото око се опита да стане, но водачът го нападна, върху него се посипаха светкавични коси удари отблизо, които го зашеметиха и събориха.

Усетили кръв и смърт, изплашените женски се дръпнаха и притиснати една в друга, чакаха трагичната развързка, а другите мъжки наблюдаваха страшната битка и само разширените им ноздри и лекото пръхтене, което издаваха от време на време, говореше за тяхната бойна възбуда. Но никой от тях не се намеси, докато Стария блъскаше поваления си враг и постепенно го умъртвяваше.

Следващите няколко дни бяха дни на затишие. Муфлоните кротко пасяха на тучните поляни, а горе, на скалите, тримата мъжкарци пазеха. Всичко изглеждаше спокойно, но на опитния наблюдател би направило впечатление поведението на орлите, които разграбиха мършата на Кървавото око. Вместо да изчезнат, както обикновено след изяждане на плячката, те непрекъснато кръжеха над малкото стадо, сякаш очакваха нова борба и нова плячка.

И наистина инстинктът не излъга орлите. Няколко дни след смъртта на Кървавото око сбиха се Куция и Къдравия. Куция беше по-дребен, но той имаше необикновено широки гърди. Ходеше малко разкрячен и се клатушкаше тъй, че повесмата на дългата му козина се люлееха ту насам, ту нататък, като мантия. Тоя изглед щеше да е много внушителен, ако не се разваляше от лекото куцукане, придобито след един опасен двубой, който бе свършил със строшена плешка. След това си поражение Куция стана много потаен и предпазлив. Държеше главата си ниско, ала острият блясък в очите му говореше за една властна и пламенна душа, която нищо не забравя и нищо не прощава.

За разлика от Куция, Къдравия бе строен, висок, с великолепно завити рога и дебела мускулеста шия. Челото му, разпрано някога от

рог, бе зараснало, но дебелината винаги остана. И от походката, и от държането на тоя мъжкар се излъчваше гордост, която често преминаваше в лекомислие. Именно неговата гордост стана причина за сбиването му с Куция. Това се случи на водопоя: всички бяха жадни и се спуснаха изведнъж. Куция и Къдравия се намериха един до друг, но Къдравия сметна за недостойно да пие едновременно с другия и бодна Куция да се отмести. Ала Куция отвърна на удара с удар: стрелна мощното си тяло върху Къдравия и го блъсна в корема. Задницата на Къдравия отхвърча. Той загуби равновесие и падна в бързотечния вир. Коварният удар беше точно пресметнат: с падането си във водата Къдравия се натопи и макар че светкавично излезе, гъстата му козина беше попила достатъчно вода, за да го направи тежък и тронав. Ако беше умен, той незабавно трябваше да бяга, но — горделив и сприхав — наведе глава и се хвърли в борбата.

Глава с глава се блъскаха, като да бяха от камък. Тронавите овнешки тела летяха с такава сила, че дългата им вълна са издуваше, сякаш раздухана от силен вятър.

Къдравия отбиваше ударите с видими усилия, защото мократа му козина тежеше, а ударите се сипеха като градушка — все по-тежки и ожесточени. Почувствувал смъртната опасност, Къдравия хукна да бяга. Смутените женски изпръхтяха. Сойката излетя и кресна, а орлите, които издалече кръжеха в синьото небе, слезнаха още пониско. Бягащият и преследвачът му изчезнаха в гората за радост на Стария мъжкар, който спокойно натопи муцуна във водата и без да се оглежда, продължително пи.

Дълго в гората ехтя тропот на копита и звек на сблъскани рога. Сетне всичко затихна. До вечерта никой от мъжкарите не се завърна. Прибра се Куция, но чак на другия ден, когато слънцето беше изсушило вече росата по дърветата и малкото стадо слизаше от своите нощни леговища в подножието на скалите. Пристъпваше бавно и се клатеше повече отвсякога. На челото му стърчеше разпрана, окървавена кожа, а от раната лъкатушеше струйка засъхнала кръв. Държеше се настрана и следваше стадото издалече. Не пасеше, но на водопоя дълго и жадно пи.

През тоя и следващите дни Стария се разпореждаше със стадото пълновластно, като истински водач. Той единствен бдеше на скалите за неговата безопасност. А когато късно вечер женските се събираха под

една вековна ела с разперени гъсти клони, заставахе край тях и заслушан в шумовете на гората, слухтеше за стъпките на някой звяр.

Така премина лятото и настъпи есента. Гората се прошари, тревата повехна, а небето от модросиньо стана пепеляво. Загльхнаха птичите песни. Зафучаха елите и тъжният им предупредителен вой обяви на всичко живо, че трябва да се очаква тежка зима. В един от тези тихи и тъжни есенни дни се случи нещо неочаквано. Стария напусна стражата си на скалата, слезе при стадото и се втурна да прогони Куция. Месецът на любовта неусетно бе настъпил и той бе запалил в гърдите на водача глуха, но жестока ревност.

Водачът очакваше, че Куция ще побегне. Но вместо да стане това, усети как рогата му срещнаха сякаш не рога, а някаква скала. Тревожно предчувствие опари безстрашното сърце на Стария, но беше късно. Боят започна. Съперниците се отдалечаваха, след това, навели глави, спущаха се с бясна сила един срещу друг, за да се срещне чело с чело, рог с рог. Трясък на рога ехтеше из цялата гора, сякаш вятърът събаряше сухи дървета. Към небето захвърчаха камъчета и разровена пръст, а пъхтенето на заморените животни все повече наподобяваше духането на ковашки мех. Слънцето се извиси и припече. От муцуните на враговете потече пяна. Поляната бе разровена, като че ли разорана.

Борбата между Стария и Куция продължи през целия следобед. Съперниците се оттегляха под някой храст, почиваха минутка-две, а след това отново се втурваха като обезумели един срещу друг, за да си нанесат последния удар. Вечерта ги свари настръхнали, но напълно изтощени.

Мракът настъпи с временно примирие. Противниците прекараха заедно със стадото, пиха много вода, а след това се скриха един от друг и тъй дочакаха заранта. Тогава и двамата се качиха на скалата едновременно и едновременно се спуснаха един срещу друг, решени да приключат смъртния двубой под плясъка на белоглавите орли, които кръжеха над главите им. Мястото представляваше малка равнинка, заобиколена отвсякъде от пропаст. Животните се блъскаха отблизо — нямаше място за засилване. Стария беше по-тежък, но Куция — по-издръжлив и силите се уравновесяваха. Тъй че никой не успяваше да нанесе фаталния страничен удар в плещите. Изведнъж Куция се направи, че гледа към орлите. Издебнал този миг, Стария се засили да

го блъсне от скалата, но с рязко движение Куция отстъпи и засиленият водач полетя в пропастта.

Куция поведе стадото към водопоя с отекла, но гордо вдигната глава и накървавени от битката очи, в които светеше блясък на задоволена мъст.

Радваше се и тържествуваше Куция. Но радостта му бе преждевременна: ако имаше очите на орела, той щеше да знае, че един от най-кръвожадните вълци в гората обикаля зад оградата и дебне всяка стъпка на тия непознати чужди животни с миризмата на овце, а пъргави като дивите кози. Потулен зад оградата, опитният звяр бе следил живота на малкото стадо и познаваше добре както силата и слабостта на мъжките, така и безгрижието на женските, тяхната неспособност да бягат и да се отбраняват. Той дори беше отбрал първата си жертва — една лекомислена и тлъста женска с лъскава козина и клепнали уши, която ядеше най-лакомо и се движеше най-отзад. Ала вълкът знаеше: преди да склочи яките си челюсти във врата на жертвата, трябваше да бъде мъртъв и последният мъжкар. Затова ликуваше, когато мъжкарите трошеха рогата си един друг, и търпеливо чакаше деня, в който щеше да се разправи с последния от тях.

Само едно не знаеше вълкът: как да мине през оградата. Той бе опитвал да я прехвърли, но краката му драснаха далече нейде по средата и тялото му неведнъж опита твърдостта на каменливата земя. Оттогава хитрият единак търсеше пролука и макар че още не я намираще, не се отчая. Все със същата упоритост той обикаляше непрестанно и потулен в горския гъсталак, чакаше помощ от щастливата случайност. В такова чакане мина есента и започна зимата. Ветровете, които се блъскаха в скалните зъбери на чуката, бяха напоени с тежка и студена влага, която всеки миг можеше да се преобърне в лед и сняг. Стадото напусна височините на своето пасбище и слезе на завет близо към дерето, където голите, но сочни гранки на буковите храсти заместваха прегорялата трева.

Заедно с муфлоните към дерето се придвижи и вълкът. Падналите есенни мъгли скриха и този път неговото присъствие, а рукналите есенни дъждове донесоха оная случайност, на която тайно се надяваше коравата вълча душа; те изпълниха дерето с вода, а водата изрови пясъка под оградата и направи малка дупка. Щом вълкът забеляза пролуката, козината на врата му настръхна от вълнение:

мигом клекна и с тихо скимтене започна да рови, за да разшири дупката.

Два дни и две нощи минаха за вълка в уморително и безнадеждно ровене. Той се ожесточи и загубил всякакво търпение, силно и злобно заскимтя. Не е известно дали Куция е чул скимтенето, а след това и неговото ръмжене, но през нощта на третата вечер той загуби обикновеното си спокойствие. Със силно и неочаквано пръхтене даде сигнала за тревога и женските, сгушени една в друга, се свиха под клоните на старата ела. А сам той, с вдигната глава и зорко отворени очи, се спусна към дерето, откъдето идваше вълчето скимтене.

След няколко мига овенът и вълкът стояха настръхнали един срещу друг, разделени от тънката дървена преграда. Куция схвана, че това е страшен и опасен звяр. По стъпките на Куция пък вълкът разбра, че зад оградата го чака един решителен водач. Той изръмжа. Водачът кратко, отривисто изпръхтя. Побеснял от миризмата на овена, вълкът совна муцуна в малката дупка, но тя и сега се оказа тясна и ожесточеният вълк, като не знаеше какво да направи, захапа края на дъската. Това бе откритие! Мократа и прогнила дъска хрусна във вълчата челюст. Останалото време на нощта изтече мъчително в нови опити да разшири пролуката, осуетявани от овена, който биеше с копитата си зверската муцуна. Призори единакът се оттегли — гладен и уморен, но тройно озлобен.

Следващия ден женските не слезнаха в дерето, а останаха в лятното си обиталище, в подножието на скалите. Към дерето слезе само водачът. Зад оградата го чакаше вълкът. И снощната игра започна отново: вълкът гризеше дъските и разширяваше пролуката, а овенът го биеше с копита. Две нощи продължи надхитряването. Вълкът ту изчезваше в тъмнината, за да се върне внезапно, ту драскаше оградата на друго място, за да отвлече вниманието на водача, и тъй успяваше да си спечели по няколко минути за разширяване на дупката.

Все тъй мъчително изтече и следващата нощ. Вълкът провираше вече цялата си глава, за да я отдръпне мигом, щом Куция връхлиташе да го удари с рога.

Решителният час настъпи призори. Мъглата, съюзницата на вълка, се привдигна и от свъсеното студено небе западаха ситни снежинки. Земята побеля. Зазоряването прогони вълка и водачът

тръгна към овцете. Снежецът хруптеше под краката му, но все пак Куция долови заедно с него и друго едно хруптене — кратко и зловещо. Той рязко се обърна и забеляза вълка, който беше минал през дупката и приклепнал на предните си крака, се канеше да скочи. Събрал всичката си ярост и смелост, Куция светкавично се спусна върху него, но звярът отскочи с изненадваща лекота. Чу се тракане на вълчи зъби и само невероятната бързина, с която овенът се обърна, го спаси от челюстите на звяра.

Водачът отново се хвърли към вълка и отново се повтори същото: единакът отскочи с лекота, а след това се спусна към незащитения хълбок на овена. Куция обърна задницата си към оградата и зачака нападението на вълка. В затишието, което последва, той чу трополене и разбра, че усетили присъствието на врага, женските бягат.

Да бяга и той? Куция може да надбяга вълка, да се изкачи на скалите и там в някоя от теснините да го смачка, но мисълта да обърне гръб на вонещия враг го накара да потрепере от погнуса. И той остана.

Наоколо се развиделяваше. Загубил търпение, вълкът започна да обикаля овена. На няколко пъти се спусна, като че искаше да го захапе, но при всеки опит срещаше, готови да го нанижат, рогата на водача. Звярът се зъбеше отблизо и предизвикваше овена. Водачът усещаше намерението на врага си да го откъсне от оградата, но въпреки това нападна — силно и светкавично, по-силно и светкавично, отколкото беше пресметнал вълкът. Ударът беше толкова силен, че звярът се преметна, претърколи се и спря в дънера на някакво дърво. Той бързо се изправи на крака, но овенът го застигна и го повали отново. Последваха жестоки зашеметяващи удари. Вълкът се превърна в топка от кървава козина, но тая жилава топка все пак успя да се извие и вълчите зъби докоснаха овена зад ушите. Без да обръща внимание на болката, Куция продължи да блъска с диво ожесточение, докато разбра, че блъска в дърво: ловкият звяр бе успял да се измъкне и преди овенът да се обърне, за да го срещне с рогата си, заби муцуна в хълбока на овена.

Куция усети тъпа и зловеща болка да разтърсва цялото му същество. Извърна задницата към дървото и насочил рога към вълка, зачака с мрачна решителност следващото нападение. Овенът не се лъжеше: със следващия удар щеше да дойде и смъртта. Водачът

знаеше това и като гледаше клекналия окървавен и озъбен хищник, в тремавата му глава се роди една мисъл и едно съжаление: мисълта, че ако другите мъжкарци бяха живи, звярът щеше да бъде сразен. И съжалението, че мъжкарците не бяха живи и че след неговата смърт стадото щеше да загине от устата на вълка.

— Мееееее-е-е-е! — долетя откъм върха плахият призив на една от женските, която искаше да обади на водача къде се намира стадото.

Водачът извърна глава нагоре, но в същата минута вълкът се хвърли и го захапа за врата. Двете животни паднаха на земята едновременно. Овенът захърка, зарита, но челюстите на вълка се бяха смъртоносно впили във врата му и след няколко тръпки тялото на водача се отпусна, топло и меко, на мекия и пръхкав сняг.

Откъм скалите отново долетя призивът на женската:

— Мееееее-е-е-е-е.

Вълкът пусна врата на своята жертва и заслуша. След това изтърси козината си и с ловки, пъргави стъпки, уверен, че няма кой да му пречи, спокойно се отправи нагоре към скалите, откъдето идваше блеенето на осиротелите женски.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.